

Josefine Thomsens oplevelser fra Afstemningen og Genforeningen i 1920.

Da jeg er født i 1902, - har jeg som attenårig, som jeg dengang var, forudsætning for at kunne huske og fortælle lidt om de begivenhedsrige Tider, som gik forud og efter 10. februar og som jeg selv oplevede dem.

Ravsted Sogn, som mine forældre boede i, var almindelig kendt under navnet "Det lille Tyskland" og det siger jo ikke så lidt! – Længe før den 10.-02. blev der holdt hemmelige møder rundt i Sognene om, hvad der skulde ske, og de blev flere og flere, som nu turde bekende Kulør, og Resultatet blev jo den store Dag fastsat til 10.02.

Jeg havde plads på en gård i Korup, få kilometer fra mit hjem og her skulde Afstemningen finde sted, men forude var der stor travlhed i hjemmet. Folk som kom og afgav deres stemme, skulde beværtes med kaffe og kringle. Det har jo nok været den nok så bekendte "Kornkaffe", som vi selv brændte og maledede. Vejret var stæk blæst og byger med lidt solskin indimellem.

Billede af Martin Møllers gård:

Afstemningen i Korup foregik i verandaen hos Martin Møller. Der var 120 stemmeberettigede i Korup. 78 stemte Dansk, 25 Tysk og 1 ugyldig stemme. (tilføjet af Jens-Aage)

De nøjagtige tal fra afstemningen kan jeg ikke huske, men alt gik jo, som vi havde håbet med undtagelse af at vi med vemod erfarede at Flensborg ikke kom "hjem, der var mange skuffede.

Om aftenen var der fest i skolen (Korup er en lille by) og der blev jublet og sunget Nationalsange og holdt taler i lange baner. To af de ældste talere, som lever endnu er Heinrich Petersen 95 år Hellevad og Søren Beier Korup, som nu er nær de 90 år.

Der kom jo folk langvejs fra, som var født her og fik lov til at afgive deres stemme. Hos Far og Mor (Peter og Iverine Schack) boede der en herre ved navn Bang, som var fra Sjælland, vi havde forbindelse med ham mange år efter.

Far, som var landmand, var med i krigen i tre år, men på grund af hans alder, 42år, kom han ikke med, hvor det gik allerværst til, men uddannelsen var også kun to måneder. Far emigrerede nemlig til U.S.A i 1897, for at undgå den Tyske militærtjeneste, boede der i 10 år, kom hjem med Mor og os tre piger.

Billede : Far på land arbejde i Rusland 1917

Krigstiden var en drøj tid for Mor og så mange andre koner, som var alene. Der var kun krigsfanger til hjælp, mere eller mindre gode, vi havde både Russere, Franskmand og Italienerne. En Russer døde efter en dags sygdom af hjerneblødning og ligger begravet på Ravsted Kirkegaard. Det gjorde os ondt, for han var både god og flittig. Det var svært at se ham dødssyg blive lagt på et halmknippe i en kassevogn. Far var netop hjemme på fjorten dages orlov, da det

skete, men situationen for de Dansksindede var så tilspidset dengang, at Far ikke turde gå med til begravelsen af frygt for at det skulde resultere i at blive sendt til Vestfronten, der var jo nok til at anmelde sligt og finde det provokerende, - Far kom velbeholden hjem og gik den sidste lange vej og arriverede klokken to om natten den 18.-10. 1919.

Billede af Kongen på sin hvide hest:

Så kom efterhånden den helt store dag med Genforeningen og Kongeparrets besøg. Kongens ridt på den hvide hest over grænsen, folkets jubel vilde ingen ende tage. Vi var om eftermiddagen i Aabenraa og der var sådan en trængsel så ældre mennesker havde svært ved at klare sig, men pludselig lød det: "Kongen vil hilse på veteranerne". Det var rørende at se de gamle mænd stå der, mange med tårer i øjnene.

Om aftenen var der fest i Ravsted kro. Forsamlingshuset blev først bygget senere. Så fulgte der jo kongeparrets besøg i de næste større byer og hvilket syn at se det flagsmykkede landskab, mange af flagene var hentet op af kistebunden – håbet belønnes engang. Men de mange navne på Mindesmærket på Ravsted Kirkegaard, er tavse vidner på, at der håb brast, og de sammen med så mange andre faldt for en sag der ikke var deres - - -

Efterhånden lærte vi at have flagsnøre af metal, for det skete ofte at de almindelige snøre, blev klippet over i nattens mulm og mørke.

Jeg tror at man skal have oplevet den vidunderlige tid for rigtig at kunne sætte sig ind i det. F.eks. tror jeg ikke at vore børn føler det på tilnærmelsesvis samme måde som - skal vi sige deres Mor, - min mand er nemlig Vendelbo og har heller ikke oplevet glæden dengang, men det gjorde så stærk indtryk på ham, at han tog her ned bagefter. Når vi nu i vores fremskredne alder tænker på det hele, så beundrer vi i allerhøjeste grad vores daværende Kongepar – for trættende dage har det været for dem, de var jo ikke helt unge.

Min lillebror skrev som niårig i sin dagbog: ” Det æ åltins julavden den 24. å vi æ så glaj”. Det vil jeg slutte med at sige. Vi er glade for den 10 februar og den 15. juni 1920.

Venlig hilsen

Josefine Thomsen

Hejsel 6253 Ravsted (d. 12.01. 1970)

(Renskrevet af Elin Schmidt, Aabenraa den 23.03.2017)